

ROBERT LUDLUM

ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEOVO DILEMA

ROBERT LUDLUM

ERIC VAN LUSTBADER

**BOURNEOVO
DILEMA**

2015

Copyright © 2014 by Myn Pyn LLC
Translation © 2015 by Michael Havlen
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE ASCENDANCY,
vydaného nakladatelstvím Orion Books, Londýn 2014,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Pacek
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2015

ISBN 978-80-7498-056-5

Pro Victorii, jako vždy...

1

Do proslulého hotelu Al-Burah v katarském Dauhá vstoupilo sedm ministrů. Zástupci Jordánska, Sýrie, Kataru, Iráku, Libanonu, Spojených arabských emirátů a Jemenu měli zasmušilý výraz a v rukou svírali aktovky připevněné řetízkem k zápěstí, které se daly otevřít jen otiskem prstu. Nesli se jako králové a někteří se skutečně pyšnili mocí dávných panovníků. Doprovázeli je svalnatí a ozbrojení osobní strážci, kteří se tvářili ještě nepřístupněji než jejich pánové a byli připravení bleskově zareagovat na jakýkoli náhlý hluk či pohyb.

Družina prošla mezi dvěma řadami gigantických mramorových sloupů v rozlehlé vstupní hale a pak se podrobila důkladné bezpečnostní prohlídce v podání desítky ostřílených žoldáků v uniformách, najatých speciálně pro tuto příležitost.

Ministři i jejich bodyguardi vyjeli dvěma výtahy do nejvyššího patra, tiše vykročili chodbou s tlustým kobercem obšoupenou dalšími vojáky a vešli do ohromné zasedací síně zalité světlem.

Usedli kolem leštěného stolu z růžového dřeva, otevřeli masivní aktovky s boky vyztuženými ocelí a titanem a vytáhli desky s razítkem „přísně tajné“. Jejich strážci zatím odšroubovali láhve s vychlazenou vodou, nejdřív si sami usrkli a až poté nalili tekutinu do sklenic pečlivě umytých prověřeným personálem. Nakonec s vojenskou precizností zaujali určená místa mírně vpravo za zády svých šéfů.

Kromě láhve s vodou stál u každého místa obří popelník z broušeného skla. Více než polovina ministrů si vyklepala cigaretu, zapálila si a pak zhluboka a vděčně potáhla.

Za neprůstřelnými skly místnosti už se Dauhá smažilo v ranním slunci. Vzduch zvlněný žárem stoupal po ocelových a skleněných stěnách elegantních moderních budov jako dým. Za vznešenou nábrežní promenádou Corniche se v ostrém slunci jako množství démantů blyštěla zátoka, po níž dostalo Dauhá jméno.

Slova se jako představitel hostitelské země ujal katarský ministr.

„Sešli jsme se zde kvůli závažnému problému, který hrozí katastrofou,“ začal. Byl to malý muž v elegantním státnickém rouchu. „Během posledních osmnácti měsíců zamířila do zemí na jihu Afriky série zásilek smrtonosných zbraní. Jde o státy významné díky těžbě ropy, ale také zemního plynu, diamantů, uranu a vzácných zemin.“

Ministr se odmlčel a usrk si vody. Když tak učinil, rozhlédl se po sále a postupně spočinul na tvářích všech přítomných. „Pokud jde o státy, které zde nejsou zastoupeny,“ pokračoval, „Egypt je dnes natolik nestabilní, že tam těžko hledat jasného vůdce, natož někoho, kdo by mohl mluvit za celou zemi. O Saúdské Arábii a Íránu už byla řeč při naší do-

polední debatě. Pozváním představitelů těchto zemí bychom nic nezískali.“ Odkáslal si. „A ohledně Izraele bude lépe raději pomlčet.“

„Všichni Izraelci jsou teroristé,“ pronesl irácký ministr a znechuceně zkřivil tlusté rty. „Jejich takzvaný stát byl založen na teroru a teď s touto dobře známou taktikou vytlačují Palestince do stále menšího prostoru.“

Ministr z Kataru na Iráčana chvíli mlčky hleděl. „Tak tak,“ pravil nakonec. Pak stočil pohled jinam a pokračoval: „Naši nejlepší lidé zatím nedokázali vypátrat zdroj těchto dodávek. Víme ovšem, že obsahují stále modernější, a tudíž nebezpečnější výzbroj. Konečnými adresáty jsou vůdcové různých místních vzbouřeneckých skupin – teroristických buněk zaměřených jen na zabíjení.“ Zvedl ze stolu iPad, poklepal na displej a promítl na protější stěnu seznam nepřátel s přehledem vražd, zničeného majetku, zotročených dětí i dospívajících a s mírou úspěšnosti jejich indoktrinačních programů.

„Jak sami vidíte, ve vymývání mozků mají vynikající výsledky.“ Svá tvrzení podtrhl laserovým ukazovátkem. „Extrémní chudoba, odepření hlasovacího práva spolu se slibem mučednictví a peněz pro jejich rodiny přivádí nováčky do řad teroristů takovým tempem, že to vykompenzuje i vysokou úmrtnost rekrutů.“ Vypnul displej. „Na vlastní oči tu vidíme, že západní kritika radikálního islamismu je opodstatněná: toto učení degraduje hodnotu lidského života.“

Po těchto slovech vstal ministr ze Spojených arabských emirátů. „Řádění radikálů musí přestat,“ zahřímal. Na rozdíl od představitele Kataru byl vysoký a působil až majestátně. Měl tmavé oči i vlasy, jeho pleť připomínala kůži popraskanou a ošlehanou věkem, ale přesto pevnou. Udeřil pěstí do

stolu. „Teroristé se množí a zanechávají po sobě spoušť, ale ničivé důsledky jejich činů dopadají na nás. Rozpoutané násilí stojí životy našich vlastních lidí a s tím je třeba rázně skoncovat.“

Když řekl, co měl na srdci, posadil se. Katarský ministr pokýval hlavou stejně jako většina dalších mužů shromážděných kolem stolu. Představitel Sýrie, jenž sledoval dění s obzvláštním zaujetím, si všímal reakcí ostatních. Během přestávky v jednání opustil sál a vykročil chodbou na pánskou toaletu. Když se přesvědčil, že je prázdná, zajistil dveře klímem, aby se nedaly zvenčí otevřít. Pak se na sebe podíval do zrcadla. Dotkl se baňatého umělého nosu a vyndal si z úst plastové vycpávky, jež mu zakulacovaly tváře. Nanesl si na několik míst obličej tekuté lepidlo a upravil si vousy.

Jason Bourne sám sebe málem nepoznával.

To bylo samozřejmě dobře. Pokud se sám nepoznával, nemohl ho poznat ani nikdo jiný. Bourne žil hezkou řádku let z peněz, které si uložil do trezoru jedné banky v Curychu. Když je nakonec utratil, potřeboval si najít nový způsob obživy.

V posledním roce se nechal za tučný honorář najímat jako dvojník ministrů a byznysmenů, kteří se měli účastnit diplomatických a obchodních jednání na vysoké úrovni na různých nebezpečných místech světa. Tito lidé se báli atentátu, a tak místo sebe raději posílali Bournea. V profesionálním žargonu se stal dublérem. A ne jen tak ledajakým. Během dvanácti měsíců si vydělal téměř tolik peněz, kolik měl předtím ukrytých ve Švýcarsku.

Vytáhl mobilní telefon se softwarem šifrujícím všechny příchozí i odchozí hovory a stiskl tlačítko rychlé volby. Jak-

mile se ozvala Sára Yadinová, odříkal jí podrobné informace o teroristických skupinách v Africe, které předtím katarský ministr promítl na stěnu zasedací síně.

„Víc ti povím pak,“ ukončil hovor a přerušil spojení.

Údaje nasbírané na podobných jednáních obvykle nepředával třetím stranám. Tentokrát učinil výjimku, protože pro Sáru, agentku Mosadu, měl slabost. Udělal to také kvůli svému čím dál hlubšímu přátelství se Sářiným otcem Elim Yadinem, ředitelem Mosadu. Chtěl jim zajistit bezpečí a tohle považoval za vhodný způsob.

Usmál se na svůj obraz v zrcadle, znovu si vložil vycpávky pod tváře, jemně je upravil, ještě jednou se na sebe podíval a poté se spokojeně vrátil do zasedací místnosti.

—

S výjimkou žoldáků držících stráž připomínal vestibul hotelu město duchů. Dovnitř ani ven neprošel žádný host, na půlkruhovou přístupovou cestu nevjela jediná limuzína a po široké zaoblené promenádě Corniche se neprocházela živá duše. Bezpečnostní síť byla pevně utažená. Mladí muži a ženy v recepci se museli přemáhat, aby nezačali zívat nudou. Neměli co dělat, ale odejít nemohli. Dokonce jim zakázali vyměňovat si zdvořilostní fráze či pikantní drby o celebritách, které jim obvykle pomáhaly přežít dlouhé pracovní dny.

Panoval tam takový klid, že někteří strážníci začali kradmo pokukovat po dívkách za přepážkami. O několik minut později ta nejkrásnější z nich obešla konec oblého žulového pultu. V ruce nesla tác s řadou drobných šálků s čajem, a jak se s vy-

zývavým úsměvem blížila k mužům, oči všech si ji měřily – nejdřív ostražitě, vzápětí lačně.

Rozdala ozbrojencům šálky a ti se vděčně napili čaje. Jen jeden z nich její nabídku nepřijal. Zvedla k němu hrnek, ale on znovu odmítl. To už jeho kolegové začínali mít gumové nohy. Chvilí vrávorali na místě a pak se začali po dvou či po třech hroutit na leštěnou mramorovou podlahu. Když poslední stojící žoldák pozvedl samopal, hotelový vrátný ho z bezprostřední blízkosti střelil do spánku.

To byl signál pro teroristy převlečené za personál hotelu, aby se dali rychle do díla. Rozběhli se halou a posbírali ze země zbraně bezvládných strážců.

Čtyři žoldáci, kteří předtím hlídali venku, se horečně vrhli do otáčivých dveří. Dva teroristé se obrátili a krátkými, přesně mířenými dávkami ze samopalů zabili poslední zbývající žoldáky v přízemí, kteří pak zůstali ležet uprostřed rozbitého skla.

Jeden z teroristů krátce promluvil do mobilního telefonu. O třicet vteřin později zastavily před hotelem tři ohromné terénní vozy americké výroby, z nichž se vyvalilo dalších šestnáct mužů. Ti první vystříleli zbytky prosklených otočných dveří a skupina, v jejímž středu šel její legendární vůdce, překročila mrtvoly a vstoupila do hotelu.

První fáze proběhla bez nejmenšího problému.

—

Nahoře v zasedacím sále se zatím ministři vrátili ke své debatě.

„Máme mnoho důvodů se domnívat,“ říkal irácký ministr, „že za těmito dodávkami stojí nezákonný židovský stát.“

Financování teroristických skupin zaměřených na destabilizaci zemí, ze kterých jim neplynou ekonomické výhody, by bylo přesně ve stylu Mosadu.“

Řada jiných ministrů mlčky přikyvovala na znamení souhlasu. Katarský ministr, jenž znovu vstal od stolu, se obrátil k Bourneovi. „Ministře Kabbání, vy jste se zatím k tomuto tématu nevyjádřil.“

Bourne přikývl. „Je velice snadné postavit Izrael na prahu, ale mě víc zajímá skutečná situace. Připadá mi, že existují subjekty, které z vyzbrojování těch skupin mohou získat mnohem víc než Mosad.“

„Jako například?“ otázal se irácký ministr temně.

„Jako například Írán,“ odpověděl Bourne. „Nebo Rusko.“

„Rusko?“ podivil se Iráčan.

„Čína spotřebovává přírodní zdroje rychleji než kterákoliv jiná země. V posledních pěti letech se za pomoci korupce snaží pronikat do afrických zemí, které mají ty nejbohatší zdroje ropy, zemního plynu a uranu. Rusko by těmto čínským nájezdům velice rádo učinilo přítrž. Existuje snad lepší způsob, jak toho dosáhnout, než financování skupin zaměřených na destabilizaci vedení těchto států?“

„Ohledně role Ruska má vážený kolega naprostou pravdu,“ poznamenal ministr ze Spojených arabských emirátů, zatímco Iráčan si pohrdlivě odfrkl. „Vy s tím nesouhlasíte, ministře Búlosi?“ otočil se k němu muž z Emirátů.

„Kategoricky,“ odpověděl Búlos.

„Pokud se mýlím, opravte mě, ministře Búlosi,“ řekl Bourne, „ale nepatří Rusko k vašim klientům?“

Iráčan se naježil. „Nejvyšší podíl na ropném průmyslu naší země získala Čína.“

„Proto vám také jistě síly z Kremlu zaplatily, abyste co nejvíc zkomplikoval legislativní proces a zbrzdil tak postup Číňanů,“ kontroval Bourne.

Ministr z Emirátů otočil hlavu jako jestřáb. „Je to pravda, Búlosi?“

„Samozřejmě že ne!“ Čím hlasitější však byly protesty iráckého ministra, tím méně jim kdokoli u stolu věřil.

Ministr z Emirátů znovu zaměřil pozornost na Bournea. „Máte nějaké návrhy, jak bychom měli na základě vašeho tvrzení postupovat?“

—

Teroristé se vyhrnuli z výtahů a požárního schodiště v nejvyšším patře. Tři žoldáci ve službách nepřítel, kteří tu už byli, kolegy nejbliž sobě bleskově probodli vrženým nožem či jim omotali kolem krku škrtidlo, vrazili jim do beder koleno a pevně utáhli.

Zbylé strážce rychle a tiše zneškodnili nově příchozí, kteří pak na znamení svého velitele zamířili k zavřeným dveřím zasedací místnosti.

—

„Od rozkolu uvnitř ruské tajné služby FSB je špionážní politika Ruska v obranné i útočné oblasti mnohem agresivnější,“ řekl Bourne. „Moje kontakty uvnitř organizace potvrzují, že FSB-2 je snad ještě nebezpečnější než FSB-1 a stála za...“

V té chvíli se rozlétly dveře a poklidnou atmosféru v sále ukončila rychlá palba ze samopalů v rukou čtyř maskova-

ných teroristů. Krev, mozková tkáň a úlomky kostí ministrů Kataru, Spojených arabských emirátů a Jordánska se rozstříkly vzduchem jako děsivá fontána. Zločinci zabouchli dveře a zamkli oběti uvnitř.

Bourne využil krvavé scény jako zástěrky, prudce zvedl aktovku a vrhl ji na teroristu, kterého měl nejbliž. Zatímco muž ztratil rovnováhu, Bourne popadl jeden z popelníků z broušeného skla a vrazil ho do obličeje druhému útočníkovi. Ten odlétl na stěnu a z tváře mu vytryskla krev.

Jeho dva kolegové zatím stříleli po ministrech z Iráku, Libanonu a Jemenu. Poslední z nich vytrhl z aktovky hrozi- vě vypadající pistoli. Tou dobou se Bourne zmocnil zbraně prvního padlého teroristy. Namířil a krátkou dávkou skolil třetího útočníka, jehož hrudník se změnil v masu krvavé a potrhané tkáně.

Poslední zbývající terorista otočil samopal na Bournea, ten už však byl v pohybu a druhou dávkou z ukořistěné zbraně téměř přetl nepřítele v pase.

Poté vstal a v rudém dešti, který se stále snášel ze vzduchu, zkontroloval životní funkce dalších ministrů. Žádné nezjistil.

Se zbraní v ruce se Bourne odvrátil od krvavých jatek, otevřel dveře... a ocitl se tváří v tvář džihádistovi známému pod jménem El Ghadan, v překladu z arabštiny Zítřek. Obklopovalo ho dvanáct mužů vyzbrojených samopaly. Všichni mířili na Bournea.

El Ghadan vykročil kupředu, vzal Bourneovi z rukou samopal, strhl mu bradku i umělý nos a s úsměvem prohodil: „Zdravím, pane Bourne.“

Část první

2

El Ghadan pokynul rukou. „Pojďte, prosím, se mnou.“

Bourne nic neřekl, ani se nepohnul.

„Vidím, že zvěsti o vaší tvrdohlavosti jsou pravdivé,“ řekl El Ghadan. Jeho úsměv se změnil v čáru připomínající rudou jizvu. „Prohledejte ho.“

Z řady vystoupil statný muž, jehož černé oči planuly nenávistí, a důkladně Bournea proklepal. Pak odstoupil a kývl.

„Vraťme se na místo činu.“

Dva ozbrojenci chytili Bournea za ruce, otočili ho dokola a odvedli ho zpátky do zakrvácené zasedací síně.

„Jedna, dvě, tři, čtyři vraždy,“ konstatoval El Ghadan, když spočítal mrtvoly svých mužů. Předstoupil před Bournea. Nebyl vysoký, ale pyšnil se širokými rameny. Měl útlý pas jako tanečník, tam ovšem veškerá podobnost končila. Drsné rysy, poďobané tváře a ohromné silné ruce prozrazovaly, že jde o tvrdě pracujícího člověka, beduína narozeného a vychovaného v děsivých pouštních pustinách.

„Ze všech se stali mučedníci.“ Jeho rty byly tlusté a oči

jako by se neupíraly do přítomnosti, ale do budoucnosti. Odtud možná to zvláštní jméno. „To ale nijak nesnižuje váš zločin.“

Bourne už o El Ghadanovi slyšel, osobně se s ním však dosud nesetkal. Četl spis, který na něj vedla tajná organizace Treadstone. Podobné materiály obvykle obsahují aktuální data, pokud jde ovšem o osobnost sledovaných objektů, bývají neúplné, někdy bohužel i nepřesné. U fanatiků jako El Ghadan – a on byl zdaleka nejhorší ze všech extremistů – je přitom zásadní porozumět jejich osobnosti, aby je člověk mohl porazit. Bourne proto napjal všechny smysly a soustředil se výlučně na El Ghadana.

„Nebojíte se policie?“ zeptal se ho.

„Policie.“ El Ghadan se zasmál. Z hrdla mu vyšel drsný sípavý zvuk, jako když pouští zavane vítr. „Zdejší policie mi patří.“

Bourne zaregistroval jeho reakci. Zpupnost a pohrdání. Když se protivník cítí takovým pánem situace, že vás považuje za méněcenného, dává vám to jistou výhodu. Bourne si začal budovat důležitou informační základnu.

El Ghadan luskl prsty a dva muži, kteří Bournea drželi, ho posadili na židli mezi dvojici ležících teroristů. Natáhl ruku a jeho zástupce mu do ní vložil tablet.

El Ghadan přešel po displeji a pak jej otočil směrem k Bourneovi. Na obrazovce se objevil živý obraz Sorayi Mooreové, její dcery a manžela – Aarona Lipkin-Renaise, inspektora francouzské tajné služby Quai d'Orsay. Seděli vedle sebe, ruce svázané za zády. Sorayina dcerka, jíž nebyly víc než dva roky, vypadala vyděšeně. Rozplakala se.

Bourne cítil, jak se mu bolestně svírá žaludek. Se Sorayou

Mooreovou ho požil dlouhodobý, složitý a občas i důvěrný vztah. Jak je možné, že El Ghadan ji i její nejbližší zajal? Bourneovo mínění o tomto teroristovi rázem vzrostlo.

Soraya se dívala přímo do objektivu. Bourne ji neviděl přes tři roky, ale její podobu měl navždy vypálenou do paměti. Věděl, že se po svatbě s Lipkin-Renaisem vzdala místa ve vedení Treadstonu. Nedlouho poté se natrvalo přestěhovala do Paříže a začala nový život. Její dcera Sonya už se narodila ve Francii.

Soraya byla vždycky hezká žena, dokonce krásná – i díky svému napůl egyptskému původu. Bourne si ke svému podivu uvědomil, že kruté utrpení jí na půvabu nic neubralo, snad právě naopak. Podtrhovalo výšku i křídlovitý tvar lícních kostí a zvýrazňovalo její velké kávové oči, které kypěly chladným vztekem i strachem o manžela a dceru. Znal ji dost dobře na to, aby mu bylo jasné, že bezpečí její rodiny je pro ni nade vše.

Na rozdíl od Sorayi měl Lipkin-Renais otočenou hlavu a díval se na něco nebo na někoho těsně mimo záběr kamery.

El Ghadan ukázal mozolnatým prstem. „Ty lidi znáte, že?“

Bourne soustředil pozornost na nuance El Ghadanova hlasu.

„Určitě znáte tu ženu. Sorayu. Sorayu Mooreovou. Je to ředitelka Treadstonu – tedy bývalá.“

Bylo jasné, že se chvástá svými znalostmi. Bil se do prsou jako horská gorila, ale v podtextu se ukrývala podivná školobost, o níž Bourne potřeboval zjistit víc.

„Zvláštní, že tomu Francouzi dala přednost před vámi, Bourne. Ale možná to zas taková záhada není. Troufnu si tvrdit, že byste byl mizerný otec i manžel.“